

urzica

ANUL XII - Nr. 3 ● 15 FEBRUARIE 1960 ● 16 PAG. - 1,50 LEI

URZICA
FEBRUARIE
1960

După votarea legii cu privire la
reducerea Forțelor armate ale
U.R.S.S.

— ALO, MOSCOVA? FELICITĂRII

5

Desen de D. NEGREA

— „Nu știi cine doarme la biroul ăsta?”...

O metodă originală de îndeplinire a planului de muncă s-a aplicat în luna septembrie 1959, la Serviciul mecanic-șef, condus de inginerul Marcu Constantin, din cadrul Uzinelor „Strungul” din Orașul Stalin. Este o metodă de care n-am mai auzit, n-o să mai auzim și nici n-avem nevoie. Metoda se numește: „Ce mi-e luna, ce mi-e anul, pe hîrtie-i gata planul!”

...Era tîrziu și era toamnă,

adică mai precis era la 30 septembrie 1959, cînd Serviciul mecanic-șef comunică Ministerului Industriei Grele, Direcția utilaj petrolifer și minier, că planul de reparații capitale a fost îndeplinit în întregime pînă în ziua de 30 septembrie. Bravoouou!!

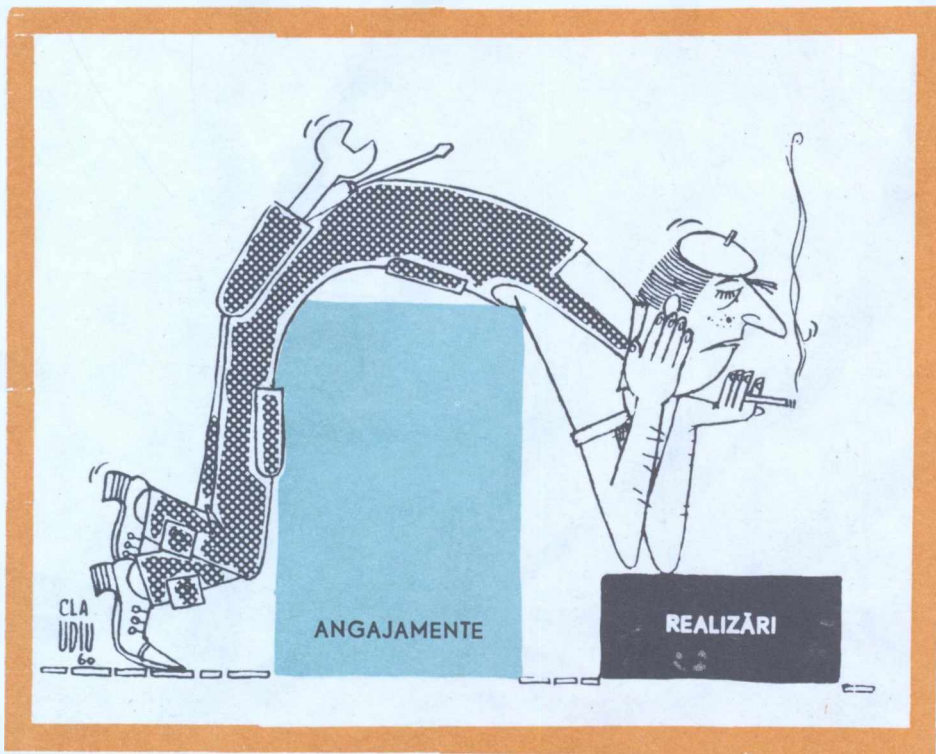
Care bravo?

Am exclamat apoi cînd am aflat că în realitate s-a mai lucrat la unele mașini și după această dată. În schimb, procesele-verbale de recepție a lucrărilor fuseseră întocmite ca și cum lucrările ar fi fost terminate. Care va să zică acest serviciu de la „Strungul” comunică rezultate „ca și cum” și-ar

PĂREREA LUI GIGEL

Mămica mea cea mult iubită,
aproape-n fiecare zi,
îmi spune foarte necăjită:
„Ofl numai mamă să nu fii!”
Cînd sparg vreun geam din întîmplare
ori stric vreo două farfurii
se tînguie la fiecare:
„Ofl numai mamă să nu fii!”
Cînd trag de coadă o piscică
ori cînd mă bat cu alți copii
spune ostînd, biata mămică:
„Ofl numai mamă să nu fii!”
Deci știi că după o trăsnaie
ori după niște ștregării
urmează-o mamă de bătaie
și...„ofl numai mamă să nu fii!”

Dar cînd în fiecare seară
mă duce la restaurant
și-n loc să fac nani acasă
îi dorm în brațe-n somn dansant;
cînd zilnic fine să mă care
mereu la altă sindrofie
și mă-nghiontește zîmbitoare
să spun „frumos” o poezie;
cînd chiar și vara, pe căldură,
ca pe un pisoai mă-nfolește,
și, deși-s gras peste măsură,
îmi dă untură, ufl, de pește;
și spune c-am trei ani și-o lună
cînd ne suim într-un tramvai,
în schimb cînd spun eu o minciună,
de mine e amar și vai;
cînd orișice o-ntrib, mereu
răspunde: „Nu mă plictisi!”
fîresc ar fi să spun și eu:
„Numai copil să nu mai fii!”

POZIȚIE ... INCOMODĂ

Desen de N. CLAUDIU

AL. STOIAN

C

A

Z

R

A

R

fura căciula. Fapt pentru care au și rămas descoperiți în fapt, și acoperiți numai pe hîrtie, întrucît la unele mașini s-a lucrat și după 30 septembrie. Nu este normal deci să ne întrebăm „Care bravo“? Nu. Mai bine să ne întrebăm

Care mașini?

Just. Care „bravo“ am văzut. Să vedem care mașini. De pildă, la cele două strunguri paralele S.T.P. 122 și S.T.P. 102, aflate în reparație capitală, s-a lucrat și după 30 septembrie. (Trebuie să menționăm că „reparația capitală“ nu înseamnă o reparație București sau altă capitală, ci un fel de reparație generală. „Reparație București“ s-ar putea denumi pe scurt faptul că ministerul din Capitală a aflat despre această neregulă locală și a purces la reparație capitală).

Unde e buba?

Buba e în graficul de lucru al maistrului și în fișele pe luna octombrie ale mașinilor respective unde se vede că ele au fost în

reparație și pe perioada 1—12 octombrie. Aici e buba, că de n-ar fi... tot s-ar dibui.

Unde e misterul?

Misterul e în planul de reparații întocmit pe luna septembrie și în foile de constatare din care reiese că reparația s-a terminat la 30 septembrie.

Unde e ministerul?

Ministerul e în București și află că pentru acoperirea misterului și uluirea ministerului, în procesele-verbale de recepție a reparațiilor celor două strunguri, nu este menționată data de încheiere a procesului-verbal și nici data terminării reparației. Și totuși, planul a fost comunicat ca fiind îndeplinit la 30 septembrie. „Hocus pocus — alee — hop!“...

Ce iese din chestia asta?

Din chestia asta iese de obicei o primă. Primă, primă, dar cînd planul e îndeplinit în realitate, nu numai pe hîrtie. Comuni-

caria a fost făcută însă astfel, ca să iasă niște prime. Și uite ce-a ieșit. O primă pe patru coloane. A se împărți între cei care o merită.

Ce e bine?

E bine că asemenea procese-verbale și reparații capitale nu sînt de loc generale, că întîmplarea cu strungurile paralele nu are nici o paralelă.

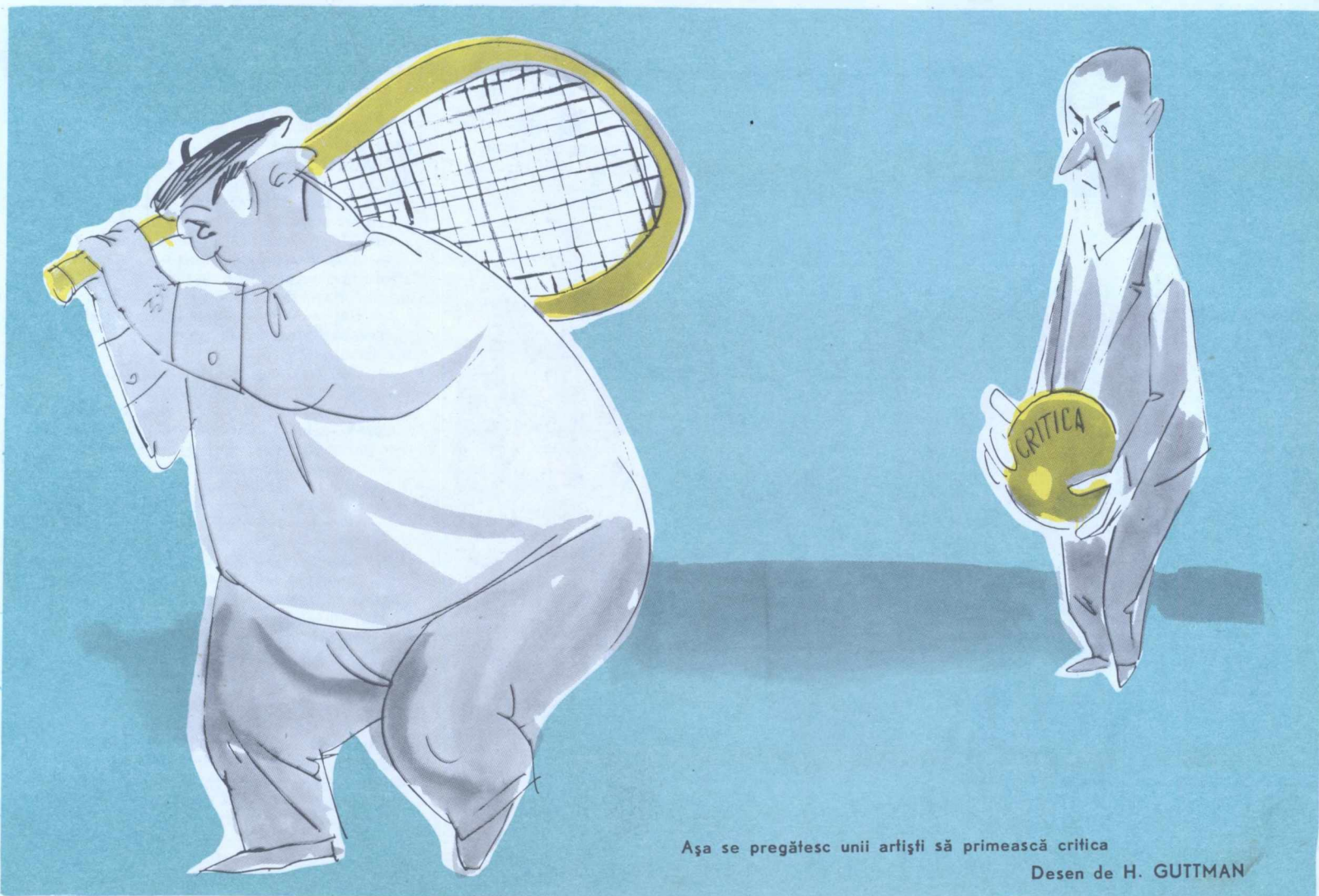
Ce e rău?

E rău că s-a întîmplat la Serviciul mecanic-șef de la „Strungul“ care, procedînd astfel, n-a făcut nimănui nici un serviciu (nici mecanic, nici șef, nici de alt soi).

Ce-o să fie?

O să fie bine, pentru că o să se ia măsuri și la „Strungul“ după metoda de tăiere rapidă a lipsurilor.

SORIN RĂȘCANU

Așa se pregătesc unii artiști să primească critica

Desen de H. GUTTMAN

CRITICA CRITICULUI

Știu eu un critic renumit
Ce de nevestă insoțit
A nimerit întâmplător
La un spectacol de umor.

Ea, fire veselă, optimistă,
În hohot ride, el asistă
Fără-un suris: reiese clar
Că e cu Sfinzul văr-primar!
Cînd pieptul ei de ris tresaltă
Cu toată sala laolaltă
O fulgeră așa încît
I se oprește risu-n gît.

În jur cițiva au pus pariu:

— „E vre-un timid!”

— „Ba-i ageamiu!”

— „E surdo-mul!”

— „Ba-i surdo-chior!”

— „Nu, e-operat!”

— „Ba e actor

De dramă bine-nfipt pe soclu!”

— „E perceptor!”

— „Ba nu, e cioclu!”

Dar el n-aude și nu vede
Și soața-ntr-una și-o repede:
— „Ce rîzi ca proasta-n tîrg?! Ei, lasă
Că altădat' râmii acasă;
Te las acas' să faci chiftele,
Nu vreau opiniile mele
Să sufere vre-o influență,
Eu critic totul în esență:
Nu plîng, nu rîd chiar de-am motiv,
Sînt critic și-s obiectiv!”
Apoi privi mai încrunțat...

Inchei rugînd pe critic... at
Să-mi facă mie o favoare:
În cronica-i usturătoare
Să nu mă-atace nominal
Cî anonim... Așa-i loial,
Căci eu — mi-e martoră o lume —
L-am criticat, dar nu pe numel!

ANGELA CHIUARU

Am Condeii Sprintar

Ușa s-a deschis și în redacție a intrat un colectivist. Mamă, mamă, dacă aș avea eu talent, și prin urmare n-aș scrie schițe satirice, aș începe așa: „În odaia în care razele soarelui, irizate prin perdeaua de tul, transformau norii de fum în balauri ce se rostogoleau vertiginos, venind de nicăieri și plecînd tot într-acolo, pătrunse odată cu colectivistul un miros de pămînt reavăn, de rășină de brad și de iarbă proaspăt cosită!” Uite-așa aș scrie! Dar așa, nu pot să scriu decît că a intrat un colectivist. Și am aflat că e colectivist numai după ce mi-a spus el. Nu mirosea a „pămînt reavăn”, ci a săpun „Favorit”. Și n-a „învirțit” o țigară groasă de țiuțiu în cîrticică, ci a scos o țigară „Mărășești”, a pus-o într-un țigaret de plexiglas, a scăpărat bricheta — nu amnarul — și s-a așezat, la poftirea mea, zicînd: Sînt Gheorghe Răducanu de la o colectivă de lîngă oraș și am o sesizare (eu știu că se spune „sezisare”, dar el „sesizare” a spus și suna al naibii de bine). Cum eu n-am imaginație, în loc să-i spun „grăiește, bade”, l-am întrebat în stil ghișeu: Despre ce-i vorba, tovarășe Răducanu?

— Păi, ne-ar trebui un tovarăș umorist care să-l ia puțin peste picior pe nea Stelică de la baza de recepție. Unul cu condeii mai sprintar. Aveți?

M-am uitat în cameră. Eram singur cu tovarășul Răducanu. Ușa era închisă. Redactorul-șef, tocmai a treia ușă pe culoar la stînga. Am răspuns deci cu curaj:

— Sigur că avem! Spune-mi mie, tovarășe, despre ce e vorba.

— Dacă zici matală că poți să-i tragi una veselă, să-ți spun. Colectiva noastră a contractat cu statul diverse produse agricole. După ce le recoltăm, le transportăm la baza de recepție. Acolo le predăm, bineînțeles după ce se cîntăresc, primim chitanță și ne întoarcem la treburile noastre.

— Procedeu e foarte simplu! — am aprobat eu metoda.

— Ei, uite că la baza noastră de recepție nu-i chiar așa de simplu. Cîteodată trebuie să ne pierdem zile-ntregi pînă predăm.

— De ce?

— Pentru că uneori venim acolo și nea Stelică, recepționarul...

— Nu-i! — l-am întrerupt eu.

— Nu-i! — a confirmat colectivistul.

— Aaa — m-am bucurat eu — păi dă-mi-l mie, tovarășe Răducanu. Că mi-ți-l aranjez eu. Va să zică oamenii vin cu căruțe, lasă treburi, pierd ore și chiar zile de muncă și nea Stelică nu-i. Bine! Ai spus că vrei un condei sprintar! Așa-i, neică! (Și i-am arătat pix-ul). Ii trag acum, pe loc, în fața dumitale, o epigramă lui nea Stelică de să-i meargă fulgii. Poți s-o-nveți și mata pe de rost. Și să i-o spui cînd te mai duci pe la baza de recepție. Fii atent:

De la drum vin carele
Ce aduc produsele;
Totul e la locul lui,
Doar Steliră nu-i și... nu-i!

Vezi, tovarășe Răducanu, dacă vrei s-o înveți, fii atent la puncte-puncte. Acolo-i jocul epigramei. Adică, știi cum vine asta „Totul e la locul lui, doar Stelică nu-i și, aici faci o pauză să se simtă puncte-puncte, și îl dai pe ultimul „nu-i” scurt. Reiese învățătura că Stelică nu-i la locul lui, nici la propriu, nici la figurat. Că nu-i un om care-și vede de treaba lui, și că, dacă ar fi pe locul lui, ar fi la locul lui, dar el nu-i și nu-i, deci... asta e!

Colectivistul m-a privit cu o figură mult mai serioasă după ce a auzit epigrama, decît înainte și mi-a spus: Tovarășe, hm, umorist. Păi să vezi că nea Stelică de multe ori e la bază, dar cîntaru-i stricat și iar ne pierdem vremea de pomană! Așa că „nu-i și nu-i” e cîteodată „este și nu-i”.

— Asta e altă problemă, — am ripostat eu. Problema cîntarelor stricate. Dar pe noi ne interesează problema lui Stelică.

— Ba, pe noi — zise colectivistul — ne interesează problema noastră, că noi stăm cu carele-n drum.

— Tovarășe colectivist, nu te supăra, dar nu văd cum se poate băga într-o epigramă și problema lui Stelică, și cîntarele stricate, și problema carelor care stau și-așteaptă... Prozodia nu permite, are legile ei...

— Și baza de recepție are legile ei! m-a întrerupt colectivistul. Păi dac-ai veni matală, tovarășe umorist, să stai vreo douăzeci de ceasuri în fața bazei, să-i mai tragă și o ploaie și să aștepti să vină nea Stelică de la cooperativă sau cîntarul de la reparat, să vezi atunci cum o dai cît colo de prozodie și-ți încape și Stelică, și cîntarul, și carele, și tot. Salut, tovarășe umorist! Mai discută cu prozodia și vezi ce se poate face că la noi la țară urzica ustură și ar fi bine să usture și cea de la oraș!

Și a plecat colectivistul. Ehe, dac-aveam eu talent acum scriam: „În urma lui a rămas o aromă ca de busuioc strîns la sîn de o fată rumenă, în timp ce el se depărta ca un uriaș, în sulilele tocite ale soarelui amurgind”. Dar așa, mă silesc să înghesui în prozodie pe nea Stelică, și cîntarele, și baza de recepție, și carele stînd de pomană în drum. Fir-ar el să fie de condei sprintar!

NU E OBÎȘNUIT

— Și cînd zici c-ai răcit, puțule?
— Cînd am scos șapca să salut pe cineva!

Desen de A. PAVEN

RADU STĂNESCU

- lubito, vino în brațele mele!

In legătură cu montările încărcate la unele teatre.

- Aș veni, dar n-am pe unde!

Plăcerea mea de totdeauna e să dorm cufundat în saltea termoplastică, umplută cu aer condiționat, cumpărată mai de mult, prin 1985 sau 1986. Am dormit câteva ore. Acum mă dezmeticesc greu. Îmi frec somnoros ochii și cobor din pat. În cameră e rece. Pun la priză șnurul papucilor termo-plastici și în clipa următoare o căldură binefăcătoare îmi învăluie tălpile. Mă îndrept spre fereastră, apăs butonul și jaluzeaua din plastic mat se ridică. Rămîn uimit. Afară se așternuse peste noapte un strat impunător de zăpadă. Privesc termo-plasto-barometrul și citesc grosimea stratului de zăpadă: 10 centimetri și 4 microni. Ce surpriză neașteptată! Caut ziarul de ieri și citesc timpul probabil de mîine, adică de azi: „Vreme frumoasă, călduroasă, cer senin”. „A feștelit-o și de astă dată tovarășul Topor-fiu”, mă gîndesc eu. În aceeași clipă sună telefonul, aflat în sufragerie. Reglez accelatorul și rotidele papucilor pornesc în grabă spre sufragerie. Ridic receptorul și pe ecranul telefonului apare unchiul Tache, îmbrăcat într-un palton termo-plastic, și purtînd pe cap o căciulă din miel sintetic. „Felicitările mele, unchiule! Azi e ziua dumitale de naștere, îi spun eu, întinzîndu-i mina prin ecran. Cîți ani împlinești, unchiule?” „Păi socotește și tu, nepoate. Din 1910 pînă în 1990: am exact 80 de ani!”

Trebuie să știți că unchiul meu, Tache Ispas, e referent principal la serviciul agricol, secția „agro-atomică”, al sfatului popular din comuna Trifănești din Deal. Nu-l mai văzusem de cîțiva ani. Și acum, privindu-l pe ecran, părea mai tînăr cu cel puțin 10 ani. „Unchiule, dar te-ai schimbat teribil! Mai să nu te recunosc!” „Ce te miri, nepoate! Din pricina necazurilor!” „Cum așa? Ai întinerit cu 10 ani!” „Păi tocmai, dacă nu aveam necazurile astea, păream mai tînăr cu 20!...” „Dar ce necazuri te-au lovit, unchiule?” „Măi băiatule, măi, din cauza birocrăției, arz-o focul s-o arză!... Știi că noi avem o baie comunală termoplastică. Ei bine, de șase luni ni s-a defectat dușul cu izotopi, și n-am mai făcut o baie radioactivă de nu mai țin minte de cînd! De jumătate de an funcționează doar nenorocita cea de baie cu apă încălzită cu păcură!... Parcă am fi acum 30 de ani, nu altceva!...”

Și de supărare, unchiul Tache trînti cușma de pămînt. Mă privi în ochi, apoi continuă: „D-ai-a țî-am dat telefon. Tu tucrezi, pe cîte-știu, la Ministerul Chimiei și Energiei Solare. Stăruie, frate, să ne expedieze mai iute reactorul. Nu-i mare lucru, că-i un reactor popular. Anul trecut se găseau de vînzare și la noi la cooperativă, dar uite că s-au terminat”. „S-a făcut, unchiule, îl asigur eu. Mănînc ceva la rezezeală, mă spăl și alerg la minister!...” „Lasă c-o să mănînci și o să te speli în mașină, c-am auzit doar că ți-ai cumpărat un automobil cu acces la baie și la bucătărie!” „Bine, unchiule, fie și așa”. „Și uite ce: ziua mea de naștere o sărbătorești în sat la noi, la Trifănești din Deal. Am invitat și alte neamuri”. „Imposibil, unchiule, pînă la Trifănești sînt 300 de kilometri și mașina am făgăduit-o unor amici”. „Nici o grijă. Îți trimit elicopterul sfatului... Cum? ...Nu, în orice caz elicopterul vine la București, că-l aduce pe secretar în interes de serviciu. fiindcă vrea omul să petreacă două-trei zile în Capitală!... Ei, ce să-i faci! Pînă o avea fiecare elicopterul lui, ne descurcăm cu cel al instituției. La ce etaj aveți terasa de aterizaj?... Cum? Blocul vostru n-are elicodrom? Aha, înțeleg, o fi un bloc fără mijloace de transport și circulație. De felul celor ce se construiau prin 1959—60!...”

II

Elicopterul descrie un cerc uriaș deasupra Bucureștiului. Bulevardul principal care se întinde între Piața Unirii și Otopeni, străjuit de blocuri imense și vesele, pare un fir de argint. Pe lacul Herestrau, furnicar de lume. Pe malul drept se face plajă, iar pe malul stîng se desfășoară concursuri de schi. Soarele termoplastic răsare mărț din spatele

restaurantului „Pescăruș”, zvrîlind raze calde sintetice, reglate după necesitate.

În mai puțin de 40 de minute, elicopterul „Super-Pitic II” aterizează pe aerodromul de la marginea Trifăneștilor din Deal, aerodrom care deservește și comuna Trifănești din Vale, precum și S.M.T.-urile din jur. Pornesc pe ulița principală a satului. Uliță mare, largă, e o autostradă, pavată cu piatră cubică. „De unde ați adus piatra asta?” întreb pe un localnic. „De la uzina de material plastic!” îmi răspunde acesta.

Trifăneștii nu-i mai vizitasem din fragedă copilărie. E de mirare că nu i-am mai recunoscut? Prima clădire, cea de la marginea satului, e o locuință modestă, fără pretenții, parter și două etaje. Prin ferestrele deschise, răzbate pînă în drum, vacuum de muzică. „De ce nu închideți radio-ul? întreb eu pe o bătrînă care trece în balcon. Speriați oamenii de pe stradă!” „Ce radio, maică, radio e închis! Cîntă magnetofonul. L-a lăsat deschis fecioru-meu cînd a plecat la colectivă, și eu nu mă pricep să-l închid!” „Aoleu! Și-o să aștepti pînă diseară cînd s-o întoarce?” „Ei, cum o să-l aștept! I-am telefonat și vine acu!”...

Trec mai departe. Pe măsură ce pătrund în inima satului, Trifăneștii se schimbă. Luminile fluorescente se aprind pe neașteptate, de o parte și de alta a străzilor, inundînd cu reflexe argintii vitrinele magazinelor. Fulguiește. E seară. Străzile gem de lume. Peste drum, se află o clădire termoplastică de trei etaje, cu o firmă uriașă din neon: „Magazinul Universal — Trifănești, unitatea nr. 14”. Dau să traversez, cînd cineva mă trage de mîncă: „Încotro, cetățene? Nu vezi că-i roșu la stop?” În clipa următoare îl zăresc ieșind din magazin pe unchiul Tache. „Unchiule!” „Nepoate!” Sărim unul în brațele celuilalt. „Vă rog plătiți 5 lei amendă! ne întrerupe cineva. Imbrățișările sînt interzise în mijlocul străzii!”

Îi înmînez unchiului reactorul. În dreptul „Teatrului Modern”, trece prin fața noastră o pereche, braț la braț... Amîndoi veseli, eleganți și grăbiți. Unchiul îi salută ceremonios. „Cine sînt ăștia, unchiule? Pesemne artiști, nu?” „Cum, nu știi? El a ținut doar nenumărate prelegeri și conferințe la Facultatea de Agronomie din București”. „Aha, profesor universitar!” „Nu, colectivist de la noi!” „Și ea?” „N-o recunoști? Poza ei a apărut săptămîna trecută în toate ziarele. A arat cu un turbotractor mai mult cu 30% decît s-a izbutit pînă azi!” „Aha, tractoristă fruntașă!” „Nu, asistentă universitară la electronică!”

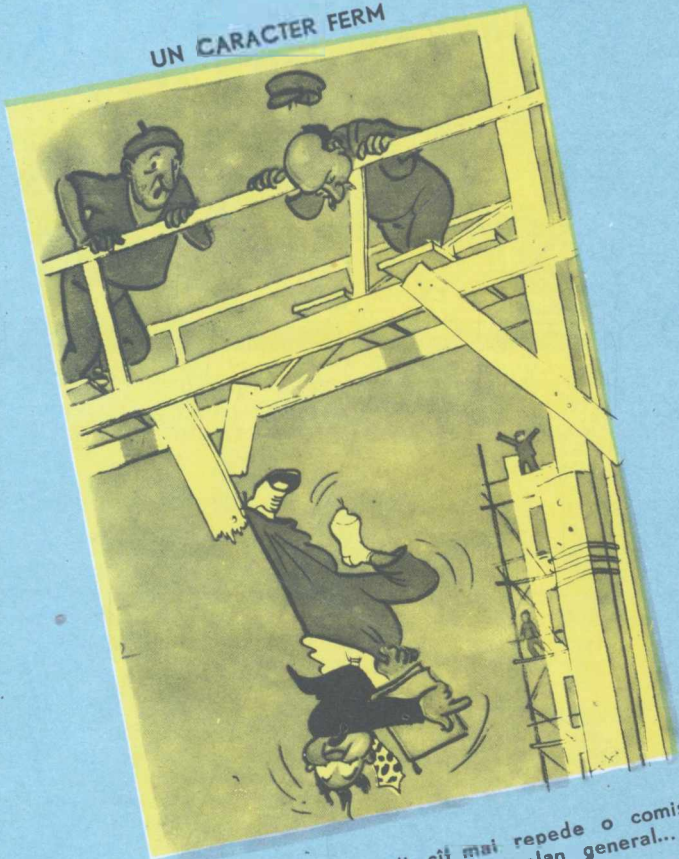
de I. AVIAN

Ne continuăm plimbarea. Niște copii se adunaseră în fața unei vitrine cu jucării. Punctul de atracție pare să fie un tractor teleghidat, fără tractorist! Un tînc de vreo șase ani, cu nasul în vînt, se îndeasă în față, privește mașina și exclamă blazat: „Ce mare scofală! E condus pe bază de radar! Vechituri!” Și făcîndu-și loc cu coatele, porni alene mai departe, fluierînd, apoi se oprî în dreptul „Cinemascopului”. Silabisi cu atenție afișul: „Spre centrul pămîntului în patru ore”. „Fleacuri!” strîmbă puștiul din nas și își văzu de drum mai departe. Îl întreb uluit pe unchiul Tache: „Cine-i, mă rog, fenomenul ăsta?” Unchiul îmi răspunde zîmbind: „Taică-său e responsabilul cinaclului «Prietenii electronicii».”

În sfîrșit, am ajuns la destinație. Unchiul Tache locuiește la capătul celălalt al satului, într-un imobil termoplastic, cu două etaje. Casa plină cu invitați. Petrecere ca-n basme! La masă am avut norocul să mă servească o ospătăriță tînără și foarte nostimă. După ce m-am amețit puțin, am început să-i fac curte, și la un moment dat m-a plesnit peste mîna, certîndu-mă: „Nu fi obraznic, tîner!” Mi-am cerut scuze și l-am tras pe unchiul meu deoparte: „Unchiule, îmi place fata care servește. Cine e?...” „Eh, nu-i cine știe ce!... E un robot termoplastic de tip vechi. Are și un defect: tubul anodic face scurt circuit și plesnește invitații peste mîna!...”

Restul nopții am petrecut bînd sticle cu valeriană la gheață.

UN CARACTER FERM

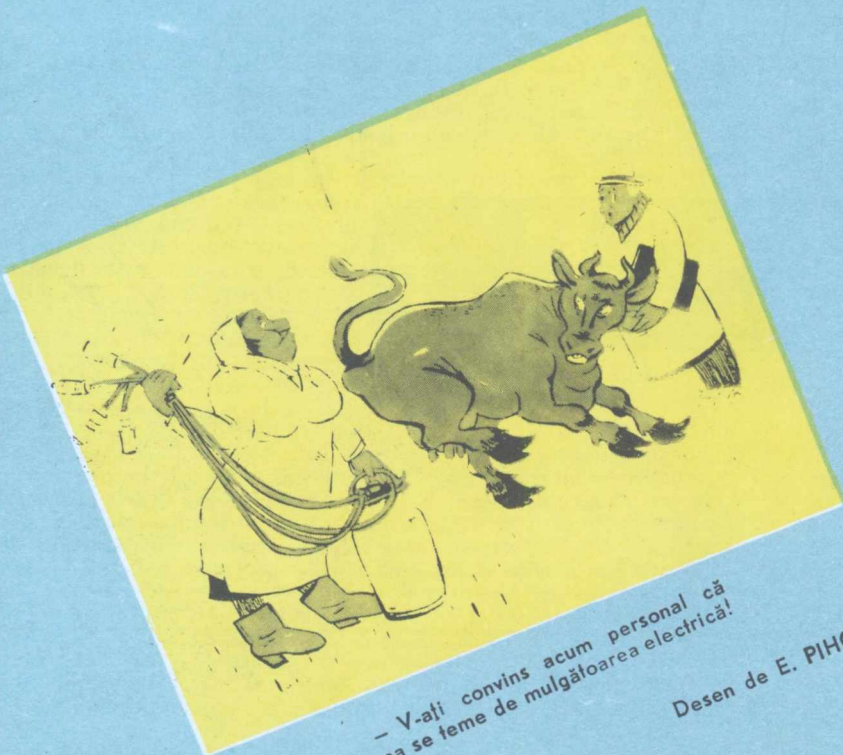

— Tovarăși, convocați cît mai repede o comisie pentru salvarea mea; întocmiți un plan general...
Desen de O. KALLAS

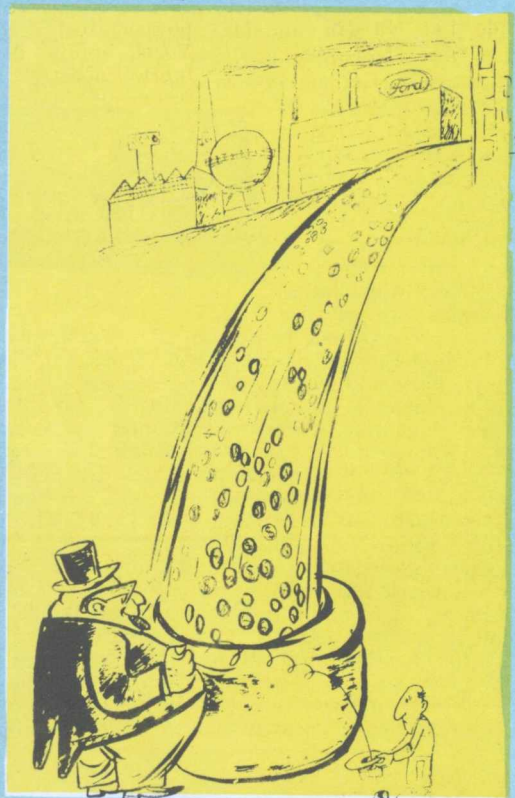
În legătură cu acei directori de întreprinderi care nu manifestă grijă pentru modernizarea produselor.

— S-a terminat definitiv cu noi!
— Vai, nu vorbești așa, draga mea! Cunoșc cîțiva directori care ne privesc încă cu simpatie.
Desen de J. JENSEN

— V-ați convins acum personal că vaca se teme de mulgătoarea electrică!
Desen de E. PIHO

CAPITALISMUL POPULAR

Desen de S. MALAHHOV

NUMAI NOUĂ,

DĂR CE NOUĂ!...

Reportaj de AL. VIANU

„Alexandrescu Ilie, profesia dumată, te rog?” „Muncitor berar!” „Alinte Florentin?” „Strungar!” „Achim Constanța?” „Dactilografă.” „Buzianu Gheorghe?” „Planificator.” „Constantin Dumitru?” „Strungar.” „Dumitrescu Marin?” „Sudor-auto.” „Emilian Alexandrina?” „Muncitoare.” „Petrescu Elena?” „Contabilă.” „Vlădoiu Ilie?” „Dogar.”

Ei, aflați, dragi cititori, că toți aceștia nouă sint artiști! Artiști amatori. Amatori, dar consacrați...

Consacrați, pentru că fac parte dintr-o brigadă artistică vestită. Poate tot atât de vestită ca și bunurile produse de cei nouă în cele opt ore de producție, când nu sint artiști. E vorba despre brigada artistică a fabricii de bere „Rahova”. Dacă uneori, iubite cititor, venind tîrziu seara acasă, o să-i spui soției că ai întîrziat la ședință, să știi că berea pe care ai băut-o cu amicii la restaurant este fabricată și de artiștii noștri amatori. Si nu numai atât: ei au contribuit și la îmbunătățirea calității ei, fiindcă, ori de cîte ori se ivea vreo deficiență în fabricație, berea se afla de îndată în gura lor sub formă de cuplet, scenetă sau cîntec satiric. Cei care se simțeau cu „berea” pe căciulă, ascultau, se foiau, fermentau în suc propriu, ba, pe ici, pe colo, vedeai pe cîte unul care-ți amintea de gulerul halbei, adică făcea spume, dar a doua zi trecea la remedierea lipsurilor.

Întîmplări din deplasări

Și oamenii au prins să îndrăgească brigada, așa cum îndrăgești o halbă în luna lui cuplor. În zilele când sint anunțate spectacolele, sala de festivități a fabricii e atât de tixită, încît aștepti din clipă în clipă să auzi voci pe afară: „N-aveți un bilet în plus?” Și spectacolul se desfășoară plin de antren. Se aplaudă și se rîde. Se rîde și se trag învățăminte. Printre hohotele de ris se aude, răzlet, cîte un „aoleu!” Semn că cel criticat se află în sală. Rîde și el. Nu știu cum rîde, dar rîde. Și asta e bine. Înseamnă că își recunoaște deschis greșeala. Cel mai voios, cel mai în vervă este „nea Iancu”. El nu e pe scenă, e în sală. Totdeauna în primul rînd. „Eu sint colaboratorul extern al brigăzii”, se fâlșește nea Iancu. „Nea Iancu” e pseudonimul; de fapt numele său e Ștefanski Ion, și e supporterul brigăzii!... Bineînțeles, în schema fabricii nu există post de supporter și nici nu trebuie. Fiindcă „nea Iancu” e de profesie șofer. Conduce autobuzul „cultural-sportiv” al întreprinderii cu care brigada face deplasări. Și cîte deplasări nu fac artiștii noștri! Iată numai cîteva: la Giurgiu, la Fundulea-sat, la Fundulea-G.A.C.! Ba, anul trecut, au fost și la Amara. Au dat un spectacol pentru cei veniți acolo să-și lecuiască reumatismul! Și să fi văzut cum mai aplaudau reumaticii. Zicea unul: „Tovarășii artiști, de cinci ani am mîinile anchilozate. Astă-seară le-am mișcat pentru întîia oară! De unde pînă azi aveam umflata articulațiile, acum mi s-au umflat palmele! De atîta aplaudat. Ia uite, frate, ce program teribil! Mai grozav ca salicilatul!”

Dar prin cîte alte locuri n-a risipit voce bună brigada? La „Monetărie”, la „F.R.B.”, la „1 Mai”, la „M.I.B.C.” Ba au fost poftiți și la fabrica de vinuri „Zarea”. Cu alte cuvinte, s-a dus berea la vin! Vă închipuiți în ce atmosferă veselă s-a desfășurat programul, și ce schimb de experiență s-a făcut!... S-a și bisat! Pretutindeni, brigada este primită cu brațele deschise, artiștii sint înconjurați cu dragoste și interes.

Atențiune! Se repetă!

Vă interesează, desigur, și cine sint autorii spectacolului. În general, autorii sint însași componenții echipei, în frunte cu tov. Buzianu, care e și artist, și responsabilul cultural al întreprinderii, și cel care în 1953 a pus umărul la înființarea brigăzii. Mai întîi se adună materialul concret din fabrică. La acest ceremonial contribuie cei nouă din brigadă, plus cei cîteva sute din fabrică. Toți își aduc obolul, nimeni nu se dă în lături. „Măi fraților, a spus într-un rînd tovarășul Constantin, președintele comitetului de întreprindere, criticați-mă și pe mine, fiindcă uite, am greșit în problema cutare și cutare”. Nici conducerea nu e ferită de critică atunci cînd greșeste... Și nu se supără. Și nu-i „avansază” pe membrii brigăzii, numindu-i în funcții mai înalte pe la diferite unități din țară...

O dată strîns tot materialul, se purcede la munca de creație propriu-zisă. „Nea Zorin n-a curățat bine cazanul. Ce-l facem pe nea Zorin? Cuplet sau moment?” „Să-l facem moment, că lui îi place să termine repede!”

Și au făcut un moment. Iată-l:

— Tovarășe Apostol Zorin, cazanul pe care l-ai curățat ieri mai are încă piatră... Tovarășe Zorin, unde ești?

Zorin (bînd netulburat bere): — Aici... aici! Eu sint în producție și producția e în mine!...

Se finisează materialul, apoi se aleg interpretii. Se repetă sub îndrumarea instructorului artistic Mihai Maximilian. Trei bătați din palme înseamnă trei lovituri de gong; șapca lui Vlădoiu Ilie înseamnă deocamdată cazanul cu bere, Achim Constanța înseamnă pînă una-alta decorul din dreapta, iar Alexandrescu Ilie și Alinte Florentin înseamnă echipa de fotbal a fabricii, care nu prea e...

Realizările și succesele întreprinderii sint de asemenea oglindite în spectacolele brigăzii și sint primite cu aplauze de spectatori. Dar realizările fabricii nu-i bucură numai pe spectatori, îi bucură și pe consumatori!... Vorba unuia dintre artiști: „Realizările fabricii noastre sint pe buzele tuturor bucurăștenilor, mai ales în timpul verii!”...

Palmares

Primul mare succes l-a obținut brigada artistică în 1956, la cel de-al IV-lea concurs republican al brigăzilor artistice, cînd a primit diploma de „Fruntașă pe țară”.

Încă nu-și reveniseră oamenii complet de pe urma acestui eveniment, cînd o altă „lovitură” a venit să le pună vîrf: Premiul I pe ramura alimentară în concursul desfășurat la Cluj în 1957! Cînd s-au înapoiat, tovarășii din fabrică i-au primit cu brațele și cu sticlele deschise... Au ciocnit în cinstea succesului!

În 1959, la al V-lea concurs republican, au ciocnit din nou: Brigada a obținut premiul III pe țară, cu spectacolul „Măi ieftin, mai mult, mai bun!” Ce emoționați au fost interpretii! Și parcă mai emoționate familiile lor. Mama Alexandrinei Emilian, muncitoarea artistă, a spus vecinilor: „Maica am patru copii artiști amatori, dar Emilia, cea mai mică, e acum cea mai mare!” Și spre convingere, a poftit tot cartierul la fabrică să admire diploma, negru pe alb!

Brigada a fixat momentul solemn al înmînării diplomei pe o fotografie. O poză făcută cu aparatul obținut ca premiu. Stirea a fost apoi transmisă și la radio. Au ascultat-o și ei, la radio-ul primit tot cu acest prilej.

Și tot cu acest prilej, i-am felicitat și noi. Și le oferim un dar pe specificul muncii noastre: acest reportaj!

Poetul s-a decis să scrie

Ceva monumental,

Gigantic,

În care suflul său romantic

Să se imbine-armonios

Într-o perfectă simetrie

Cu realismul viguros.

Poemul vast ce-l are-n minte,

Înfrigurat,

De-un timp îndelungat,

E-aproape gata, așteptînd cuminte

Momentul să fișnească de sub frunte

În litere-ordonate și mărunte

Pe foaia de un alb imaculat.

Și clipa asta pare-a fi sosită;

Poetul se-ncordează, se agită;

Își trece mina-ncet prin păr,

Oștează, nările-i palpită.

Se chinuiește-ntr-adevăr

Căci tot ce dînsul a gîndit

Și tot ce-a conceput

S-a risipit

Și s-a pierdut.

Ce scrie-acum

N-are nici haz și nici parfum

Și nici realitate n-are...

Cuprins de-o surdă enervare,

Privi o clipă la stilou

(Un biet stilou umplut cu pastă)

Și sprijinit cu cotul de birou

Monologă: „Ce marfă proastă!”

.....

Și obosit

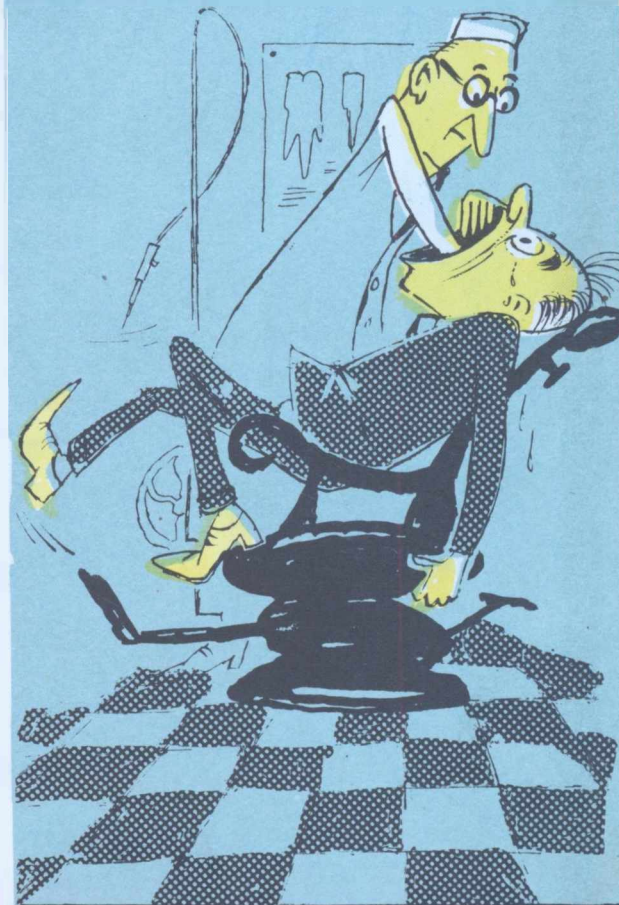
De-acest eșec stupid și insistent

A exclamat dezamăgit:

— „Am dat peste-un stilou fără... talent!”

ION RUȘ

Desen de C. CAZACU

— Doriți, cu această ocazie, să vă extragem și
apendicele?

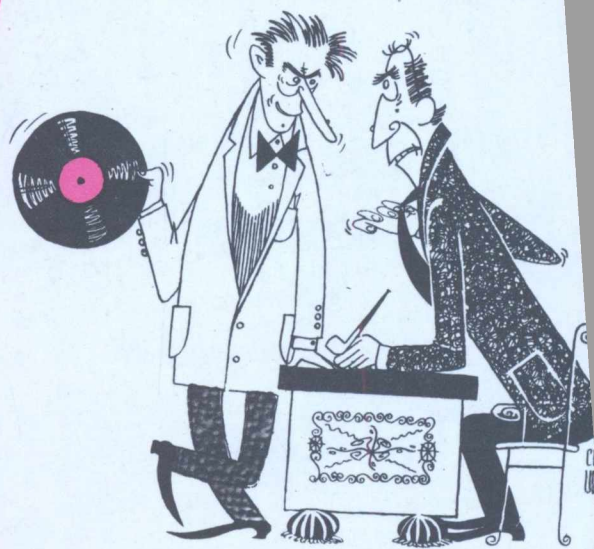
IN LEGĂTURĂ CU PROBLEMELE
SUBLINIATE LA
"CONSFĂTUIREA PE TARĂ
A TEATRELOR DE ESTRADĂ"

Scritori
de p

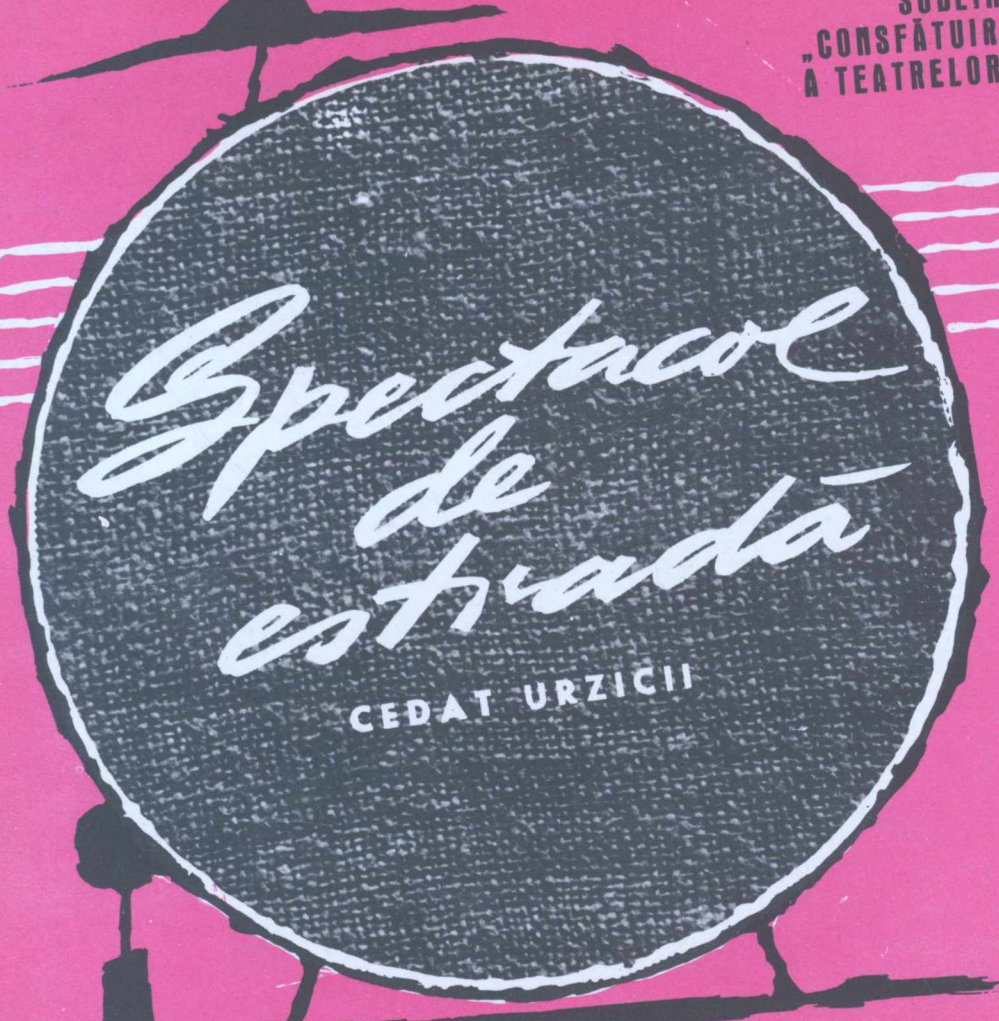
- Mi-ai respin
s-o vedeți și dv.

Sint actori care de ani de zile interpre-
tează aceleași roluri, șablonizându-se.

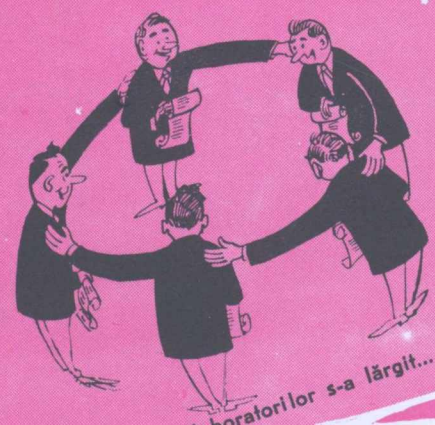
- Deoarece plec in concediu, aveți placa cu rolul
meu pentru viitoarele trei premiere.

Desen de N. CLAUDIU

O problemă importantă care se pune în teatrul de
estradă este lărgirea cercului de colaboratori.

Desen de GH. CHIRIAC

Cercul colaboratorilor s-a lărgit...

Scoala de coregrafie în
spre teatrul de operă și
spre teatru

- Iar nu e bine! Dacă nu te îndrepti, ajungi prec
trul de estradă!

Desen

estradă se mai ocupă încă
ne minore (soacre, etc.)

SECRETAR
LITERAR

PUNCT DE VEDERE

...ra" pe motiv că e minoră. V-am adus-o,
Desen de A. POCH

Este necesară recrutarea de ca-
dre bune pentru teatrul de es-
tradă de la conservator, cadre
bine pregătite, cu cultură lite-
rară, etc.

EL: — „Am o idee!... Când o împlini
17 ani, o înscriem la conservator; în
patru ani termină... și poate pînă atunci
conducerea teatrului de estradă va an-
gaja și absolvenții!”

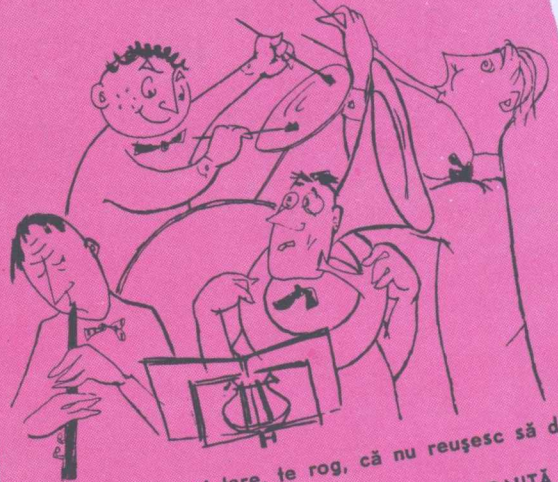
Desen de PAUL ȘERBAN

Unele spectacole au montări grele, necesitînd
timp îndelungat pentru schimbarea decorului. Desen de AL. CLENC

— Tov. director, vă rog să-mi aprobați imediat concediul
de odihnă!
— Dar bine, omule, trebuie să apari și în actul următor!
— Știu, dar pînă se schimbă decorurile... mă întorc!

Nu există cursuri de calificare a instrumen-
tiștilor din orchestrele unor teatre de estradă.

— Bate mai tare, te rog, că nu reușesc să descif-
rez melodia asta!...
Desen de IONIȚĂ JIANU

Genul estradei este subapre-
țiat de scriitorii cu renume.

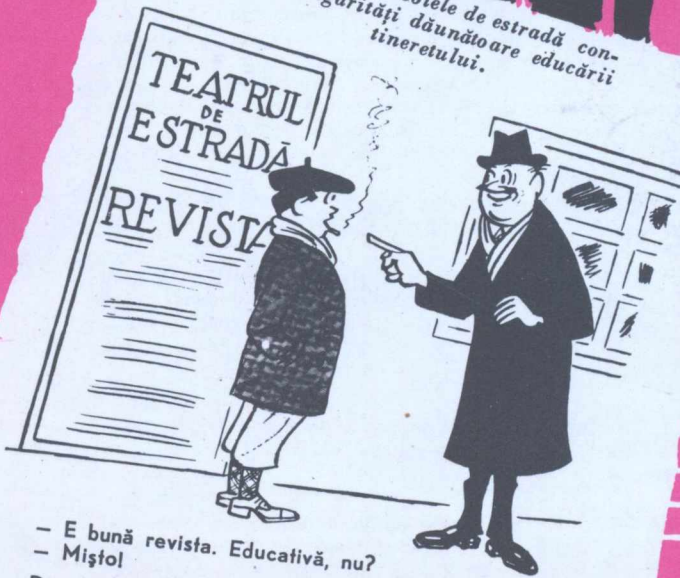

CENUȘĂREASA

ESTRADA: — Oare nu s-o găsi și pen-
tru mine un prinț de pe la „Uniunea
Scriitorilor”?

Desen de VAL. MUNTEANU

Uneori, spectacolele de estradă con-
țin vulgarități dăunătoare educării
tineretului.

— E bună revista. Educativă, nu?
— Miștol

Desen de FRED GHENĂDESCU

... general talentele
și aproape de loc
adă.

CRIVĂT

Evidența

Preferam să fiu „de geografie!” Profesorul de matematică este un om care se presupune că nu dă greș niciodată. Și profesorul de geografie face statistică, dar la mine pretențiile sînt mai mari. Fiecare profesor are o porțiune de stradă, limitrofă școlii, unde ține o evidență a tuturor copiilor, actuali și viitori elevi ai școlii. Și statistica trebuie verificată în fiecare lună cel puțin o dată. Deci la sorocul stabilit, mă deplasez pe strada care-mi e hărăzită.

La începutul anului intram în subiect așa:
Țîrrr (soneria)

Îmi deschide ușa un băiat cîrn, în spatele căruia se vede o persoană similară, dar maternă, care mă întrebă:

— Pe cine căutați?

— Sînt de la școală, pentru evidența copiilor... aveți copii acasă?

— Da, cum să nu... Uitați: asta e fiul meu, Jenică, adică Ionescu-Anastase-Ion-Dumitru.

Puștiul dădea semne de cuminenie stînjinită justificată: era elevul meu. Eu continuam cu:

— Anul nașterii... etc...

Altă dată discuția se desfășura în același loc, cam așa:

Țîrrr (tot soneria)

— Pe cin... Aaa! Tovarășul profesor! Jenică, Jenică maică, a venit tovarășul profesor! Ia poftiți!

Jenică apărea și el cu arătătorul proptit într-o nară. Mama e numai zîmbet.

— Sînt de la...

— Știu! Pentru evidența copiilor!...

Scoate degetul din nas, mamă, că șade rușine! Avem copii!

— Tot Ionescu Anastase-Ion-Dumitru?

— Tot.

— Tot născut în 1948?

— Tot.

Mi se mai întîmplă uneori și așa:

Țîrrr...

— Pe cin... Aaa, tovarășul profesor. Ia poftiți!

— Am venit pentru

— ... evidența copiilor!... Știu... Ia luați loc... Fugi maică și adă din cămară... (șoptit, indescifrabil). Ei și zi... așa, sînteți mulțumiți de băiatul meu?

— Nu zău, nu vă deranjați!...

— Nu-i deranj, e de căpsune!

Eu, diplomat și pedagog, schimb vorba.

— Aici în casă, ce copii sînt? Tot Ionescu Anastase-Ion-Dumitru?

— Tot!

— Numai?

— Da, că a zis bărbatu-meu că numele lui socru-meu, Vasile, nu mai are rost să-i punem.

— Vroiam să-ntreb, alți copii mai sînt?

— Nu.

— Tot născut în 1948?

— Tot.

.....
Da, trebuie să-i numărăm pe toți prichindeii care se vor instala și pe viitor în băncile școlii noastre, să vedem cîte clase noi mai construim pentru ei... sau chiar școli întregi. Așa cum am făcut școala aia nouă de pe Drumul Serii.

Ei, dar într-o zi, tocmai cînd mă duceam să mai controlez evidența, cineva din direcție mai adăugă:

— Tovarășe profesor, și vezi te rog dacă nu găsești analfabeți!...

Cînd m-am întors la școală, alături de lista copiilor, (mereu aceiași) am adus încă una pe care nu figura decît un singur nume: găsisem un neștiutor de carte, o bătrîna. Știți cum se uită vînătorii la un alt vînător care a vînat un spurcaci? Nu știți! Ei, așa se uitau și ceilalți profesori la mine.

— Unde ai găsit-o, mîi omule?

— La numărul!...

— Ce vorbești!

— Mă miră, că și eu am fost anul trecut pe-acolo.

— Păi e venită de curînd în București.

Lucrurile însă nu s-au oprit aici: fierberea a fost mare! Nu mai există curs de alfabetizare de trei ani. Unul din profesori a propus să nu spunem că am descoperit-o. El a scăpat totuși teafăr. S-a deschis o listă de persoane care trebuie să urmeze cursul de alfabetizare, însă alți elevi nu s-au mai găsit. Nici raionul nu mai avea alții ca să „vărsăm” persoana noastră la o altă școală. Și atunci, în consiliul pedagogic, am hotărît să deschidem noi un curs de alfabetizare. Avem o singură elevă, și în curînd... nici una. Face progrese uimitoare. Pentru alfabetizare n-o să fie nevoie de clădiri, de școli noi. Pe strada pe care fac eu situația copiilor, nu mai sînt neștiutori de carte.

De curînd am mai făcut o statistică a copiilor de pe stradă. Credeți că e inutil?

Țîrrr.

— Pe cin... Aaa, tovarășul profesor!

Poftim, poftim!

— Am venit pentru...

— Evidența copiilor. Știu, luați loc. Vezi Jenică, aia de caise!...

— Nu zău, nu vă deranjați!

Pe urmă tot eu:

— Aici în casă ce copii sînt? Tot Ionescu-Anastase-Dumitru-Ion?

—Tot! Dar mai e și Ionescu Ioana, sex feminin, născută în 7 ianuarie 1960.

— Să vă trăiască!

— Să ne trăiască. Și ea o să vă fie elevă.

.....
Și cînd Ioana asta mică va fi la școală, chiar dacă vor exista vînători care să mai vîneze spurcaci, nici un profesor n-o să mai găsească neștiutori de carte pe strada lui. Chiar acum, dacă o să faceți o statistică, o să găsiți mai mulți spurcaci decît neștiutori de carte.

CONSTANTIN OTTESCU

ÎNTREBĂRI, RĂSPUNSURI, RECOMANDĂRI

Întrebare:

Oare se știe că unitățile AGROSEM din regiunea Craiova, în dorința de a simplifica pe cît posibil completarea proceselor-verbale care întovărășesc mostrele ce se trimit laboratoarelor de control, nu completează o serie de rubrici? Adică, nu menționează greutatea lotului expediat, nu trec anul recoltei, nu indică gospodăria care a produs semințele și, în sfîrșit, lasă „în alb” o serie de coloane.

Va să zică, dacă nu trec, nu menționează, nu completează și nu indică tot ce e necesar, atunci ce fac?

Răspuns: Fac greutăți laboratoarelor. Pentru aceasta am încercat noi să facem analiza unităților în cauză. Rezultatul analizei: vagi urme de seriozitate.

Recomandări: Dat fiind că în corpul unităților AGROSEM s-au constatat vagi urme de seriozitate, ceea ce a dus la o... răceală față de sarcinile ce le revin, prezenta frecție sperăm să le prindă bine!

Întrebare:

Cine nu știe cît de bine venite sînt lucrările de irigare? Dar, totodată cine nu știe că atunci cînd nu e nevoie de asemenea lucrări, nu e necesar să fie executate?

Răspuns: Acest adevăr nu este cunoscut de G.A.S.-ul Corcova, reg. Craiova care a cheltuit suma de 10 000 lei pentru irigarea terenului brigăzii pomicole din Strehaia, deși terenul respectiv se află într-un loc unde condițiile climatice... livrează suficientă apă de ploaie.

Recomandări: Dat fiind că cei 10 000 lei care puteau fi folosiți în alte scopuri au intrat la... apă, cei care se fac vinovați, trebuie să intre la... spălat.

Întrebare:

Știți unde puteți găsi 18 viței recent întărcați și „dotați” cu tricotiție?

Răspuns: La trupul Lăpușnic, secție aparținînd G.A.S.-ului Minția, regiunea Hunedoara, unde datorită lipsei de spirit gospodăresc a inginerului Cazacenco Mihai, coordonator al acestui trup, cei 18 vițeluși au ajuns aproape transparenți și cu părul plecat... fără adresa de pe piele.

Recomandări: Deoarece coordonatorul trupului Lăpușnic nu se îngrijește de cei 18 viței care au ajuns să privească la soarta lor ca... vițelul la poarta nouă, ar fi de dorit ca inginerul Cazacenco să aibă grijă ca în viitor să nu se mai repete o asemenea poveste, pentru ca să nu se mai facă de basm.

Întrebare:

Știți că tot la G.A.S.-ul Minția a fost instalată o maternitate de scroafe într-un fost grajd de vite, avînd drept pardoseală un minunat ciment umed supus în permanență unui curent de aer rece din care cauză numeroși purcei au trecut pe lumea cealaltă fără să mai fie nevoiți să facă cunoștință cu măcelarul?

Răspuns: Nu!

Recomandări: Pentru purceii care au încetat din viață nu avem nici o recomandare. Însă pe cei care le-au dat această ocazie, îi sfătuim că dacă pe viitor vor mai amenaja la sediul gospodăriei vreun lăcaș pentru scroafe cu intenții materne, să aibă sentimente mai... paternale.

DAN MANOLESCU

FAPTE ULTRASCURTE

La poșta aeriană din Paris a fost depus de curînd un pachet voluminos, cu destinația Teheran. Pachetul conținea rochia de mireasă comandată de domnișoara Farah Diba, pentru nunta sa cu șahul Iranului. Valoarea declarată a rochiei: 23 000 000 franci vechi. Inutil să mai calculăm cîte sute de familii nevoiașe din Iran și-ar putea face paltoane dintr-o astfel de rochie!

Într-o după amiază, cînd d-na Besse din Bordeaux s-a întors acasă, n-a mai găsit casa; i-o dărfimase proprietarul. Poate vreți să știți și de ce i-a dărfimat-o: proprietarul e stăpîn pe casa sa și poate s-o dărfime cînd vrea și cum vrea. Poate vreți să știți și ce a făcut d-na Besse, mamă a 4 copii? A rămas fără adăpost. Astfel, beneficiază de uriașul avantaj că nu mai plătește chirie...

În pofida tendinței generale spre destindere, delegația S.U.A. a ridicat la O.N.U. „probleme” care tind să permanentizeze războiul rece.

(Ziarele)

- Mă iubește... nu mă iubește?...
- La cine te referi?
- La politica americană la O.N.U.!

Desen de V. TIMOC

AFRICA DEGAJEAZĂ

Desen de EUGEN TARU

ȘUTI!

Fără mască, fără fard

Nu de mult, ex-regele Italiei a interzis fiului său să se căsătorească cu aleasa inimii lui, cerîndu-i să-și aleagă o soție de viță regală. Ceea ce, de altfel, nu-i tocmai greu. Este drept că vița regală este în ultimul timp o marfă din ce în ce mai rară pe piața mondială, dar în schimb e din ce în ce mai deasă vița... ex-regală!

Primarul M. Pieroni, dintr-o localitate a Corsicii, fiind descoperit ca autor al unor fraude electorale, a fost judecat și condamnat la o mică amendă și o lună închisoare, cu drept de casare. Și, desigur, s-a gîndit că, pentru o lună de închisoare, merită să faci în fiecare an fraude electorale, ca să fii pe urmă primar tot anul!

Louis Jalicot, care a furat din galantarele magazinelor mărfuri în valoare de 20 milioane franci este cunoscut în coloanele ziarelor pariziene sub numele de „regele jafului”.

De unde i se trage porecla? E clar: jefuiește ca un... rege!

După cum relatează ziarul „Libération” (Paris), orașul Durban este înțesat cu hoți de automobile. Poliția este pe urmele lor. Numai că nu-i poate urmări atît de ușor, pentru că, recent, hoții au furat... chiar mașina poliției. Cazul a fost reclamat la poliție!!

O altă știre publicată tot în „Libération” semnalează un caz original petrecut în Anglia: Miss Mary Chambers călătorea în autobuz, împreună cu cîinele ei, ocupînd cîte un loc. Intervenind un agent de poliție, miss Chambers i-a răspuns scurt: „Cîinele meu valorează cît cinci polițiști!”

Nu se știe dacă aluzia se referea la faptul că cîinele ei este un cîine polițist, sau la faptul că polițiștii sînt niște cîini, sau, poate, la amîndouă...

Scrisoare deschisă colegului ION RUȘ

„...Volumul de satiră...atât de criticat
De-o săptămână-aproape era epuizat
Ba — după cât se spune — și faptul nu-i
bizar —
Ediția a doua se află sub tipar.“

(Urzica nr. 23 — 15 dec. 1959)

Ion Ruș

*Colega, știi prea bine ce mult te prețuiesc.
Îmi plac la tine verva, figurile de stil,
metafora bogată, umorul fin, subtil,
năstrușnicul amestec de liric și grotesc.*

*Eviți cu dibăcie și „bancul“ tras de păr
și gluma groasă, fadă, și rimele banale,
și prețuiesc, poete, mult stihurile tale
câci mai întotdeauna sînt pline de-adevăr.*

*Minciuna, fantesia în ghilimete, știi
că n-au făcut vreodată cu tine casă bună
și reflectam: Poetul cînd vrea ceva să spună
coboară în viață, dispus dar grijuliu.*

*De-aceea mă cam miră că... (și te rog mă iartă
că îmi permit, colega, să-ți spun de la obraz)
tu, fără supărare, ai cam făcut-o fiartă
cînd scrii (citez): „Volumul...“*

...atît de criticat
*De-o săptămână-aproape era epuizat...“
Ai vrut să faci o glumă? E prea din cale-afară!
Câci gluma cu pricina e, cel puțin, șarjată.
Doar știi și tu că, pentru a fi epuizată,
o carte se impune, în primul rînd, s-apară.*

*Minciuna, cum se vede, e scurtă de picioare
câci nici o editură și nici un redactor
nu publică, amice, volume de umor,
e-un adevăr pe care îl știe fiecare.*

*Și dacă... poate... totuși, confrate-ntru Parnas,
găsești vreo editură (nu-mi pasă care-anume!)
dispusă să accepte asemenea volume,
te rog să-mi spui și mie.*

ATANASIU-ATLAS

— Ăsta-i omul care ne trebuie! — a strigat mecanicul-șef. Un bun prieten mi l-a recomandat pe tovarășul Petrică Ionescu să ocupe postul de mecanic de întreținere. Așa mi-a spus: „cinstit priceput, harnic, deștept, destoinic și, mai ales, foarte bine pregătit“. De bucurie, mecanicul-șef mi-a strîns amîndouă mîinile, a felicitare. I le-am strîns și eu pe ale lui și amîndoi i le-am strîns pe ale lui Petrică, care era cel mai de felicitat:

— Să fie, tovarășe, într-un ceas bun!
Zic:

— Cînd îl punem la probă?

— Probă? — șuiera mecanicul-șef printre dinți. — Probă, cînd are asemenea recomandări? Să fim serioși! De mîine, tovarășe Petrică, vii la serviciu. Programul e de la 7 la 3. Chenzina o iei la 5 și la 20 ale fiecărei luni. Primele se dau trimestrial, după merite. Concediul de odihnă, după primele 11 luni.

A doua zi, tocmai cînd Petrică își inaugura serviciul, apără în biroul mecanicului-șef Ilie, maistrul:

— Bormașina lui Anton trepidează.

— Nu va mai trepida! — strigă hotărît mecanicul-șef aruncînd lui Petrică o privire plină de înțeles.

— Nu va mai trepida! — răcni și mai hotărît Petrică, și, apucînd din fugă o șurubelniță și un clește patent, se repezi spre ușă, ca un vînător care de mult așteaptă să prindă prada în vizuina ei. Șeful îmi făcu un semn confidențial, care, în limbajul semnelor confidențiale, înseamnă: „mare noroc am avut cu Petrică ăsta!“

În ziua următoare, cînd mecanicul-șef sosi ca de obicei la serviciu, maistrul îl aștepta în birou.

— Ei, tovarășe Ilie, ai văzut?

— Am văzut.

— Ai venit să te plîngi de vreo altă mașină?

— Nu. Deocamdată mă plîng numai de bormașina lui Anton. Trepidează.

— Cum, iarăși?

— Nu iarăși, că nici nu s-a întrerupt. Trepidează continuu.

— Nu se poate. A reparat-o Petrică.

— A reparat-o, dar...
— Dar ce...?
— Trepidează.

Privirea de foc a mecanicului-șef aruncă flăcări spre Petrică, care tocmai în momentul acela mușca dintr-un sandviș, în colțul său.

— Nu trebuie să trepideze! — hotărî el din nou, ca o sentință vizînd pe Petrică.

— Nu trebuie să trepideze! repetă hotărît Petrică și, îndesîndu-și tot sandvișul în gură, se îndreptă spre ușă, apucînd în drum șurubelnița și cleștele patent. Iar șeful îmi făcu un discret semn confidențial, care înseamnă: „trebuie să fim atenți cu Petrică ăsta!“

Cînd mecanicul-șef veni la serviciu în dimineața care a urmat, Ilie maistrul îl aștepta la ușa biroului:

— Trepidează!

— Nu vreau să știu! — răcni șeful, scurt. Să nu mai trepideze!

— Nu va mai trepida! — confirmă Petrică, mușcînd dintr-un măr. Și dispără pe ușă, rotînd amenințător cleștele și șurubelnița, ca niște iatagane.

În ziua următoare, maistrul nu-l mai aștepta pe mecanicul-șef la ușa biroului. Il aștepta în poarta întreprinderii.

— Nu mai merge! — rosti el categoric.

— Ce nu mai merge?

— Bormașina lui Anton.

— Trepidează?

— Nu mai trepidează. Și nici nu mai merge. Stă.

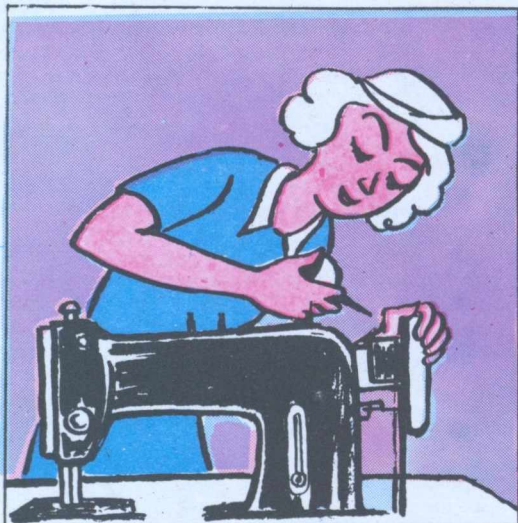
— Și Petrică ce face?

— Mănîncă sandvișuri.

Petrică tocmai înghițea în colțul său o felie de pîine cu salam. N-a mai apucat să pună mîna pe clește și pe șurubelniță. Le-a luat șeful și s-a dus el la fața locului. În zece minute era lîngă bormașina. În douăzeci de minute bormașina era reparată. În treizeci de minute șeful era înapoi lîngă Petrică. I-a aruncat o privire care parcă spunea: „Nu prea te pricepi la reparații, măi Petrică!“ Dar și Petrică i-a aruncat o privire care parcă i-ar fi răspuns: „Parcă dumneata te pricepi să angajezi un mecanic?“

În definitiv dacă nu umblă la mașini, Petrică nu face nimănui nici un rău. La mașini umblăm noi în locul lui. Reparațiile le face șeful, personal. Întreținerea o fac eu. Amîndoi lucrăm cît trei. Petrică nu lucrează nici cît unul. Mănîncă sandvișuri. În orele libere, se agită la cor. Cînd nu e repetiție, cîntă singur. El are ore libere oricînd. S-a înscris și în echipa de volei. În prezent, Petrică activează la cor, la brigada artistică, la sport. În vremea asta noi căutăm un om care să activeze și la secția... întreținere. Fiindcă Petrică nu are „timp“. Are numai... recomandații.

VICTOR PITIGOI

SCHIMBUL I: — „Să strălucească!“

SCHIMBUL II: — „Să strălucească!“

și AMÎNDOUĂ strălucesc

Desen de I. DAVIDESCU

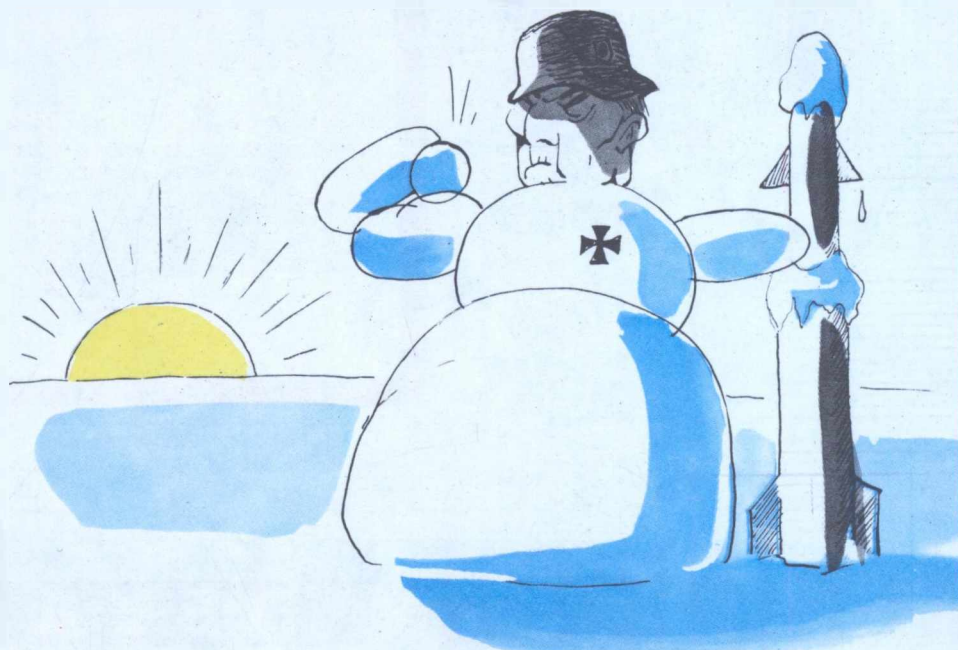
CRONICĂ TEHNOLOGICĂ

Specialistul Nae n-are nici o vină.
Toată dandanaua e de la mașină!
Știi cu toți că Nae este în esență
Tehnician de frunte plin de experiență
Și când el afirmă că-i mașina mică
Cine îndrăznește să-l mai contrazică?
Păi, mașina asta o cunoaște Nae
De la suprafață pînă-n măruntaie:
Știe cite axe, cite roți dințate
Are pe secundă dînsa, angrenate,
Cine-a inventat-o, gradul de uzură
Și cîți wați consumă la o-nvîrtitură.
Știe ce șuruburi are pe o parte...
Ce mai, Nae-al nostru e burduf de cartel
Dar cu toată cartea și învățătura
Chiar mașina asta i-a făcut figura,
Că-ntr-o zi cînd Nae, sus, la minister,
Demonstra cu cifre, ca un inginer,
Cît ne dă mașina, că mai mult nu poate,
Și-asta-i maximorum... de capacitate,
Dumneaei, mașina, profitînd de-absență
S-a lăsat supusă la o experiență
Și-a făcut o gafă, prima-n viața ei,
Dînd bucăți pe oră cît dădea în trei!

De trei zile Nae cearcă să observe
Unde-au stat ascunse-asemena rezerve?
Doar mașina asta știe fiecare
Ce capacitate maximală are!
Și-a-nșeles în fine din aceste toate
Că la el e lipsa de „capacitate“!

A. LĂPUȘNEANU

Desen special pentru URZICA de la caricaturis-
tul polonez CEZARY NERWINSKI — Varșovia.

De gardă la postul războiului rece.

ÎN DOI TIMPI ȘI TREI MIȘCĂRI!

Am stat din nou la taclale cu vecinul meu Moș Ion.

Simpatic om! Dar cam ciudat. Uneori, abia îi scoți vorba din gură, iar alteori nu mai scapi de sporovăiala lui. Uneori are pentru fiecare chestiune cite o soluție, iar alteori le tratează pe toate cu o singură formulă.

— Moș Ioane, am iarăși niște subiecte gazetărești, încilcite. Mă ajută să le lămuresc?

— În doi timpi și trei mișcări le-am lămurit!.

Măcelarul din Ploești

— La centrul de carne nr. 225 de pe str. Lupeni din Ploești, e responsabil un cetățean Năstase Nicolae, care nu știe cum să se poarte cu consumatorii: le adresează cuvinte jignitoare, chiar îi înjură, ba uneori îi și bruschează. Și degeaba a fost sancționat pînă acum de două ori, că el tot așa se...

— Am înțeles. În doi timpi și trei mișcări, cazul lui e rezolvat.

— Care timpi? care mișcări?

— Primul timp a fost... acela cînd domnul Năstase era negustor particular și cînd n-avea decît să se poarte cu clienții cum poftea. Al doilea timp e... timpul de azi, cînd consumatorii, oameni și muncii, trebuie serviți cuviincios. Și dacă domnul negustor Năstase a reușit să se strecoare pînă azi în comerțul de stat, ba chiar să ajungă gestionar, să aibă cel puțin bună cuviință.

Raționamentul bătrînelui mi-a plăcut.

— Va să zică, moș Ioane, asta ar fi „în doi timpi“. Cum e însă cu... „în trei mișcări“?

— Pe primele două le-ai spus singur. La prima mișcare, cînd a avut adică prima purtare necuviincioasă față de consumatori, Năstase Nicolae a fost sancționat, zici, de șefii săi, cu „mustrare verbală“. La a doua mișcare, O.C.L. Alimentara l-a sancționat cu „mustrare scrisă“. Iar de va face și a treia mișcare, va urma... desfacerea contractului de muncă. Ai prins... mișcarea?

— Am prins-o, moș Ioane.

— Îmi pare bine. Mai rămîne acum s-o prindă și O.C.L. Alimentara din Ploești.

„Șnecul“ de la Combinatul de cauciuc Jilava

— Ascultă acum, moș Ioane, una boacă-nă. La Combinatul de...
— În doi timp și trei mișcări, s-a zis și cu asta!

-- Păi nici nu ți-am spus despre ce e vorba.

— Despre orice-ar fi! Nu există, dragă tovarășe ziarist, chestiune cît de încilcită, care — cînd se procedează cu cap și cu inimă — să nu poată fi lămurită în doi timpi și trei mișcări!... Acum, spune!

— La Combinatul de cauciuc din Jilava s-a construit, la secția I, un „șnec“ aerian, pentru transportarea negrului de fum de la magazia de negru de fum pînă la atelierul de dozaj, dar acest „șnec“ nu funcționează, fiindcă... (Și îi spusei bătrînelui toată tărășenia).

Moșul, de colo:

— Păi vezi? În doi timpi și trei mișcări... se lămurește și povestea acestui șnec.

— Care doi timpi?

— Timpii... pierduți. Primul, a fost timpul pierdut cu construirea șnecului în mod superficial. Al doilea timp pierdut e acela pe care îl pierd acum muncitorii, care — cu toată existența șnecului — sînt nevoiți să transporte negrul de fum cu brațele.

— Și cele trei... mișcări?

— Trei mișcări, trei vinovați! Prima mișcare... greșită a făcut-o Institutul de proiectări al Ministerului Industriei Bunurilor de Consum, care de la început a pornit-o cu... modificările. Chiar lunile trecute i-a adus, ziseși, acestui șnec, o nouă serie de modificări.

— Chiar așa.

— A doua mișcare... alături cu drumul, a făcut-o Întreprinderea 21 instalații (întreprinderea constructoare) care, după cum spui, n-a găsit altceva mai... constructiv decît să-i ceară combinatului beneficiar să procure niște motoare care... nu se găsesc în țară! Fiindcă cele din țară sînt, vezi bine, prea aproape.

— Și a treia... mișcare?

— A treia nu există.

— Păi spuneai că... în trei mișcări.

— Tocmai! Pe a treia, singura care ar fi sănătoasă, n-o face conducerea combinatului Jilava. Nu se obosește să procure aceste motoare de la alte întreprinderi din țară.

— Cine știe, moș Ioane! Ar fi poate o mișcare prea... elastică pentru un combinat de... cauciuc!

Procedee năstrușnice la I.G.O. Onești

— Acum, tovarășe ziarist, să-ți spun și eu dumitale două chestii și mai boacăne. S-au întîmplat la Onești, la I.G.O.

— Și ce înseamnă I.G.O.?

— Întreprinderea de gospodărie orășenească. Un funcționar de-acolo, inspectorul Grigoraș Vasile, s-a prezentat la domiciliile cetățenilor Călărășanu și Ianoș, locatari într-un bloc din cartierul III, să încheie cu ei contracte pentru consumul pausal de energie electrică și, negăsind acasă nici o persoană majoră să semneze contractele, a silit pe niște minori să le iscălească. La familia Ianoș, pe o copilă de 15 ani, iar la Călărășanu pe un copil de 8 ani.

— Ce... copilărie.

— Mai ascultă acum încă o năzbîtie. Alt funcționar de la I.G.O. a obligat pe un locatar, anume Buzoianu, să plătească chirie și pentru o lună în cursul căreia nu locuiește acolo. Motivul: un alt cetățean, care locuiește acolo în cursul acelei luni, plecase fără să plătească chiria, și — ca să nu rămîna I.G.O. în pagubă — trebuia cîcă să plătească, indiferent cine, acea chirie.

— Grozavă logică!

— Bineînțeles, cetățenii în cauză au făcut reclamații la sfatul popular al orașului, și — pînă la urmă — chestiunile pe care le-au tratat ușuratic cei doi funcționari fisticții, au fost rezolvate. Dar pun rămășag cu dumneata că nu ghicești cum au fost rezolvate.

— Ba ghicesc, moș Ioane.

— Spune: cum?

— În... doi timpi și trei mișcări!

— De unde știi?

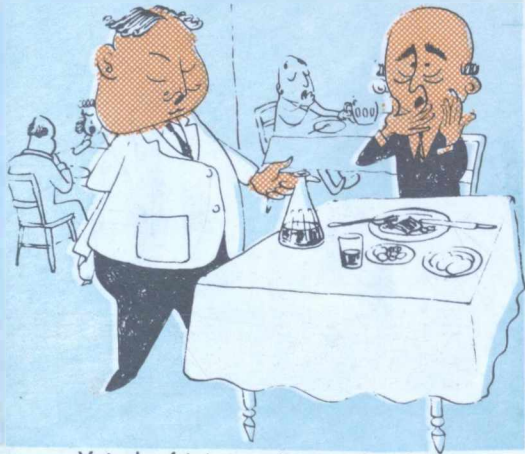
— Nu există, dragă moș Ioane, chestiune cît de încilcită, care — cînd se procedează cu cap și cu inimă — să nu poată fi lămurită în doi timpi și trei mișcări!...

— Rizi de mine. Asta eu ți-am spus-o.

— Nu te supăra, moș Ioane. Nu de dumneata rîd. Rîd de funcționarii aceia de la Onești.

C. CRISTOBALD

Despre calitatea fripturilor în unele restaurante

— Vai, dar friptura este prea tare!...
— Da?!... Dar în schimb vinul nu e de loc tare.

Desen de GEORGESCU

LAPSUS

— Iar se supără Lenuța! Iar am uitat unde a fost ședința!

Desen de V. TIMOC

PENTRU PUȘTIU

Stăteam cu nevasta în hol și vorbeam despre faptul că «Alimentarele» se aprovizionează atât de rar cu halva, un aliment atât de cerut. Deodată se auzi soneria. Era cumnată-mea.

— Iertați-mă că vă deranjez. Tocmai treceam pe la Alimentara și, închipuie-ți, sosise halva. Am luat și eu o jumătate de kil pentru puștiul...

Puștiul e fecioru-meu. I-am mulțumit cumnatei, am luat halva și am dus-o în bucătărie, unde am pus-o lângă cealaltă. Luase și nevastă-mea un pachet de două kilograme. Așa, ca să fie...

După cinci minute, iar soneria. Era varul meu, Costică:

— Noroc! Știi, pe când mă întorceam de la serviciu, descărca halva la Alimentara din colț. Și, pentru că n-au mai adus de mult, am luat jumătate de kil să-i fac plăcere puștiului!

L-am poflit în casă și... iar soneria. Nae, frate-meu. Avea în mână un pachet unsuros.

— Ai adus și tu un pachet de halva pentru puștiu? zice eu.

Eram cinci, stăteam în hol și vorbeam despre una, despre alta, când iar țîrîi prelung soneria de la intrare. Era mătușa.

— Unde-i pușorul, unde-i puștiulică... face ea. I-a adus mătușica un kil de halva, dragălașul de el, că tare-i mai place... A adus, în sfârșit, la Alimentare.

Ce s-o mai lungesc, a fost o adevărată defilare de tot felul de neamuri și prieteni. Toți veneau cu halva „naturală”, din susan, cu ciocolată, că nu mai știam pe unde s-o pun.

După o jumătate de oră, iar soneria. Deschid. Puștiul! Venea de la școală.

— Bună seara! zice el. Mămico, uite, ți-am adus un pachet cu halva; tocmai descărca la Alimentara și știu că ție îți place...

S. JOSE

— Galați —

BAIA DIN DEVA

Un elev silitor de la o școală elementară din Deva a obținut nota zece pentru lucrarea scrisă pe care a dat-o la Igienă.

Lucrarea elevului se intitulează „Despre igienă și despre cele 5 simțuri ale omului”. Pentru valoarea ei instructivă, reproducem integral această lucrare.

Despre igienă

Igiena învață pe oameni, între altele, să facă baie.

Oamenii fac baie la baie.

În orașul Deva, oamenii fac baie acasă (dacă au acasă baie) sau la baia publică (dacă această baie funcționează). În orașul Deva, baia publică nu funcționează.

Când baia publică din Deva nu funcționează, fiindcă se află de multe luni în niște reparații care nu se mai termină, un cetățean — corespondent voluntar — sesizează acest fapt revistei *Urzica*.

Urzica sesizează la rândul ei Sfatul popular al orașului Deva, iar sfatul popular răspunde *Urzicii* (cu adresa nr. 96/1959) că... și-a însușit critica ce i s-a adus, și că — în urma acestei critici — baia... a fost reparată și, acum, funcționează.

Primind acest răspuns și considerându-l cinstit, *Urzica* îl publică bucurată, la rubrica „*Urzica ajută*” din nr. 20/1959.

După trei săptămâni, în nr. 1525/1959 al ziarului „*Drumul socialismului*” din Deva, apare un articol intitulat „Baia” în care — comentându-se... bucuria *Urzicii* — se precizează că baia din Deva... n-a fost reparată și nu funcționează.

Adică cei în cauză au trimis *Urzicii* un răspuns mincinos.

Faptele arătate mai sus sînt foarte instructive din punct de vedere igienic. Ele dovedesc cum funcționează cele cinci simțuri pe care i le-a dat omului natura.

Despre cele 5 simțuri

Cele 5 simțuri, pe care i le-a dat omului natura, sînt 7:

- 1 — Simțul văzului;
- 2 — Simțul auzului;
- 3 — Simțul pipăitului;
- 4 — Simțul gustului;
- 5 — Simțul mirosului;
- 6 — Simțul de răspundere — și;
- 7 — Bunul simț.

La Sfatul popular al orașului Deva, toate aceste simțuri funcționează normal. Excepție fac numai simțurile funcționarilor care au trimis *Urzicii* răspunsul mincinos.

Acestor funcționari le lipsește simțurile de la numerele 6 și 7.

Învățăminte

Din cele învățate de noi la Igienă și arătate în această lucrare scrisă, rezultă că — în scurt timp — baia publică din orașul nostru va fi reparată cu adevărat și va fi pusă în funcțiune cu adevărat.

Ea va fi pusă în funcțiune ca să aibă tovarășii de la Sfatul popular al orașului Deva, care au dat acel răspuns mincinos, unde să se... spele de această rușine.

C. COSTACHE

LA MENAJERIE

Vă rog pieptănați-vă, că leul suferă de inimă.

Desen de PALL

Epigrame

Unui taxator

*La operă a-nțirizat
Și-apoi în hol mi-a explicat:
„Uvertura nu contează,
RESTUL mă interesează!”*

Unui meșter sticlar

*El adoră sticla fină
Doar atunci cînd este plină.*

S. Loveanu

Uncei tinere studente din ultimul an „îndrăgostită”

*Noi știm cu toți pentru ce
Atît de mult tu îl iubești:
Fiindcă-i cinstit și fiindcă e
Om așezat... în București!...*

Uncei tinere care-și pierde capul după lux

*Îți cumperi rochii fel de fel
Și pălării după model
Da-n minte n-a putut să-ți vie
Să-ți pui și cap la pălărie...*

I. Lan

Dragă URZICO

URZICUȚO,

Cei de la Direcția regională C.F.R. Timișoara ne-au făcut-o. Din cele patru curse care circulau pe distanța Caransebeș-Bouțari au lăsat pe roate doar două, fapt pentru care legătura cu uzina „Oțelul Roșu” este mult stinjenită și trebuie să așteptăm trenul multe ceasuri.

De aceea, te rugăm, Urzicuțo, înduplecă Direcția regională C.F.R. Timișoara să repună pe... linie cele două curse anulate, nu de alta, dar e păcat și de ele să nu mai facă... mișcare, și de noi să tot stăm în gară ca pe... ace.

Stan Ion

Uzina „Oțelul Roșu”, raionul Caransebeș

URZICUȚO DRAGĂ,

La Șantierul naval Galați sînt numeroase ateliere. În atelierul „Construcții confecționat” însă se petrec unele lucruri interesante. De pildă, cînd plouă afară, plouă și înăuntru. Muncitorii, mirați de această... coincidență, s-au uitat în sus și au descoperit că apa vine în jos, datorită faptului că acoperișul e stricat. Imediat s-a propus ca să se ia măsurile corespunzătoare, care însă întîrzie să vină, asta spre deosebire de ploaia care e foarte punctuală.

Tot în acest atelier se mai află și o conductă prin care circulă apa fierbinte pentru calorifere. Cum însă conducta este defectă și tov. Moscu Marian, mastru mecanic la întreținere, privește la ea... rece, adică n-o repară, picături arzătoare cad cu regularitate pe capul, gîtul, umerii celor care lucrează în apropierea conductei.

De aceea, te rog, Urzicuțo, determină pe cei care trebuie să înlăture defecțiunile pomenite să treacă la fapte că, sincer vorbind, ne-a umezit al naibii abundența de picături venite cînd din cer, cînd din conductă.

Panait Ioan

str. Infrățirii nr. 30, Galați

URZICO,

Am, ca fotograf amator, o nedumerire: de ce nu s-o fi găsim la nici un magazin din Iași hîrtie fotografică, subțire și cu luciu? (Groasă și fără luciu există, dar n-o cumpără nimeni).

Nedumerirea mea e cu atît mai legitimă cu cît știu bine că se fabrică în țară o excelentă hîrtie fotografică, numită „fotochim”, care e și de bună calitate și ieftină.

Mi se spune că însemnate cantități de asemenea hîrtie se află — în stoc — la nu știu ce bază sau depozit din... Bacău, care însă nu se grăbește să aprovizioneze și Iașul.

Cum se obține o fotografie, știi: se face un clișeu, pe care imaginea e negativă și se scoate apoi de pe ea o copie pozitivă. Cred că tot în acest mod s-ar putea obține și hîrtie fotografică de la Bacău pentru Iași.

Adică, în termeni fotografici, absența din magazine a hîrtiei fotografice e un aspect comercial... negativ, iar aprovizionarea cu o astfel de hîrtie ar fi, din partea forurilor ieșeano-bacăoane respective, o acțiune... pozitivă.

Și nu zice nimeni să se rezolve problema „a la minut”. Acceptăm — vorba ceea — și „la opt zile”.

Alexa Dan

str. Universității nr. 8, Iași

URZICO,

Avem la noi în comună un cămin cultural bine... neîngrijit — curat murdar — și avînd o bogată... inactivitate.

Am uitat să-ți spun că respectivul cămin se află dat în grija tovarășei Notrețu Elena care, la rîndul ei, l-a dat în grija... nepăsării.

De aceea caută cît mai repede să aduci la cunoștința Sfatului popular raional Segarcea rîndurile ce ți-am trimis, pentru că n-are rost ca în bunătate de cămin să dăinuie atîtea rele.

P. Neculau

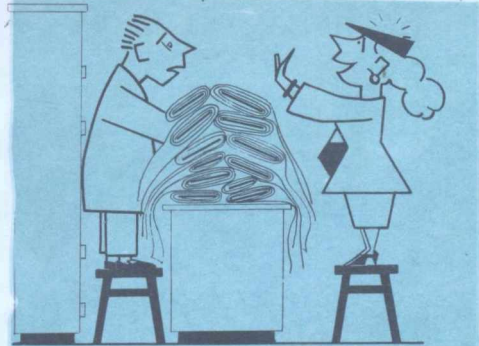
comuna Drănic, raionul Segarcea

Unele magazine prezintă mărfurile frumos numai în vitrină

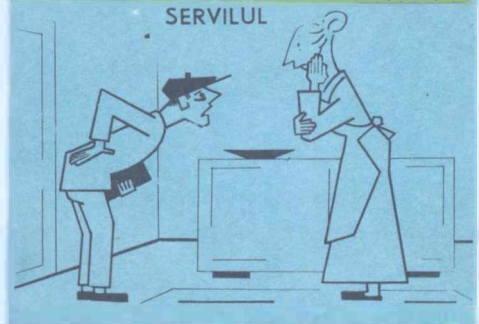

— Pe manechinul din vitrină am văzut o haină minunată.
— Păi ce, dv. sînteți... manechin?

Desen de Al. CLENCIU

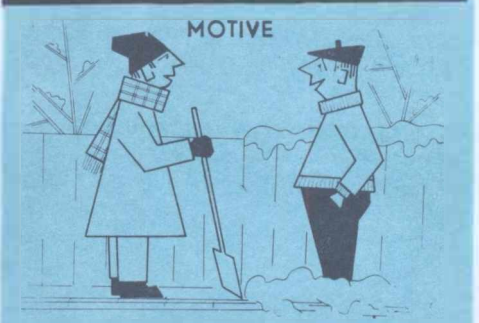
— Știi... E ora de închidere...
— Aaa... Nu te necăji, revin dimineață!

SERVILUL
— Nu mai pot de șale, două ore m-am lînut șelul la el!

ÎNTRU UNII PĂRINȚI
— Să știi că arul ăsta am feștelit-o. Avem algebra, trigonometria...

MOTIVE
— De ce nu cureți zăpada, vecine?
— Cînd e-așa albă, mai trebuie curățată?

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:

Secretariat 15.38.56;

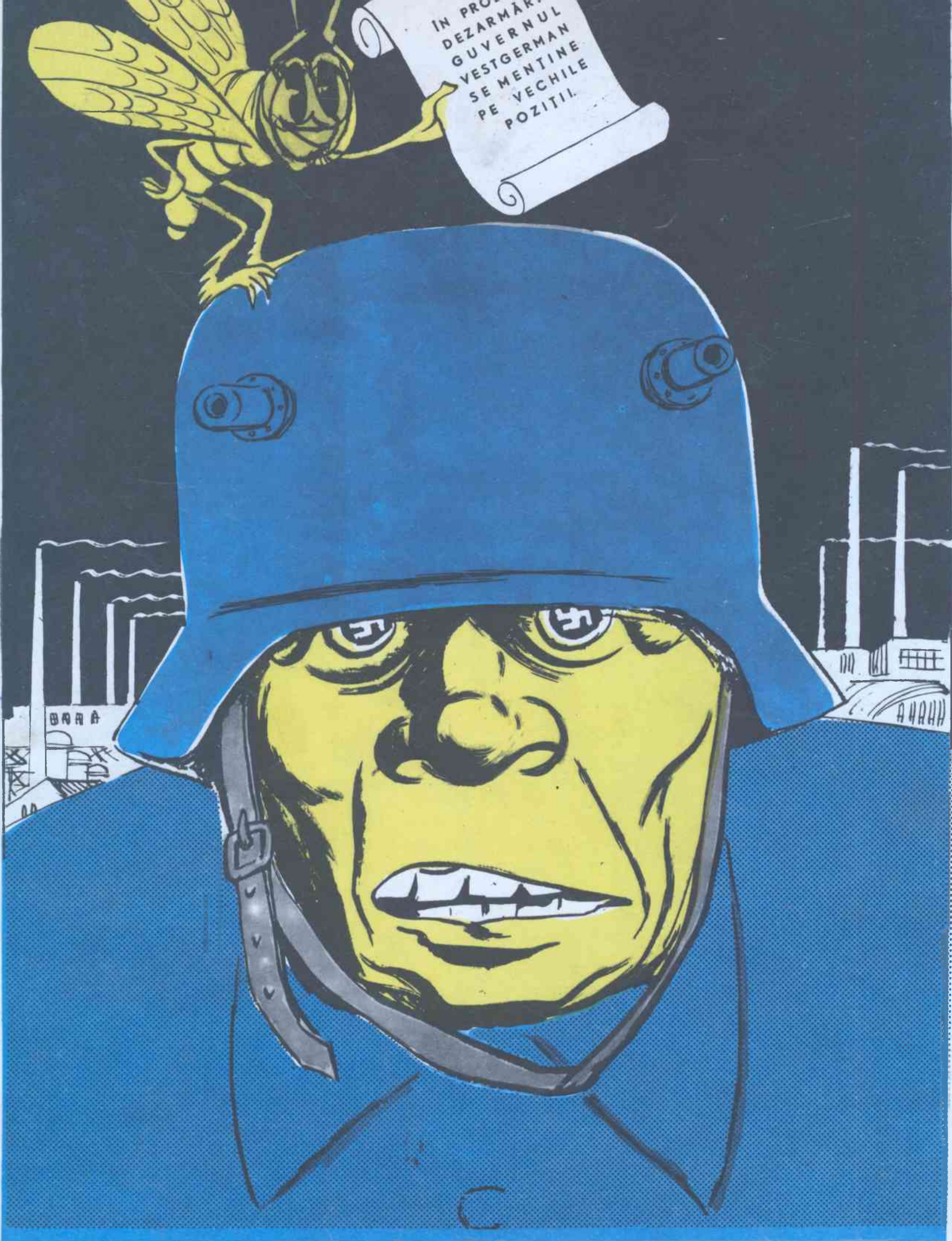
Sucția scrisori 13.86.17;

Seculariat de redacție

14.38.15;

Interurban 27

TIPARUL EXECUTAT LA COMBINATUL POLIGRAFIC CASA ȘCINTEII „I. V. STALIN” BUCUREȘTI

R. F. GERMANĂ CU MUSCA PE CĂCIULĂ